

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

CÔNG LONG VƯƠNG RA THOÁT CỬU CUNG TRẬN BẰNG CÁCH NÀO?

Au Dương Thống sau khi đón một chiêu của người áo xanh, liền nhảy lui ra ngoài một trượng vì ông e làm trở ngại đến sự biến hóa Kỳ Môn Cửu Cung trận.

Người áo xanh trước nay thanh âm vẫn lạnh lẽo, thốt nhiên trở nên rất hiền hòa gọi Liên Tuyết Kiều.

– Kiều nhi! Con thử xem còn kiếm chế được tâm thần gã đó không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi đã chuẩn bị sẵn sàng. Vạn nhất không còn cách nào kiếm chế được gã thì phải dùng Hạng lệnh ngũ nhật tán của phụ vương để đối phó với gã.

Người áo xanh dường như rất hài lòng về câu nói của Liên Tuyết Kiều. Y hé miệng cười, khen:

– Hay lắm? Mấy cô em con đều bảo ta đặc biệt cưng con. Hôm nay mới chứng minh được là ta đã quan sát không lầm.

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Nữ nhi chịu ơn dưỡng dục của phụ vương, há dám chẳng cúc cung tận tụy để báo đáp.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi nhắc nhở Liên Tuyết Kiều:

– Hiện giờ chúng ta đang bị hãm vào Kỳ Môn Cửu Cung trận. Những biến hóa về Cửu Cung chưa lấy gì làm kỳ. Song trong cửu cung có lẫn cả Kỳ Môn độn số thì sự biến hóa tự nhiên ghê gớm hơn nhiều.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong bụng phụ vương chưa đủ lực thao tam lược, ngũ thanh bát quái, chẳng lẽ nói với thế Kỳ Môn Cửu Cung trận này...

Nàng định hỏi: Đối với Kỳ môn Cửu Cung trận này không có phép gì phá được hay sao? Nhưng đang nói dở, nàng biết mình lỡ lời, nên hỏi dở câu rồi bỏ lửng.

Người áo xanh nói sang chuyện khác:

– Con hãy thử xem gã đó còn chịu sự kiếm chế của con nữa không. Nếu còn dùng được thì dùng mà không điều khiển được tâm thần gã thì hạ thủ trừ khử quách đi đừng để liên lụy về sau.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm thở dài, giơ tay ra vẫy Thượng Quan Kỳ quát:

– Lại đây!

Thượng Quan Kỳ cặp mắt ngơ ngẩn nhìn bàn tay ngọc Liên Tuyết Kiều rồi riu riu vâng lời bước lại.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ như cất được gánh nặng, thở phào một cái, nói:

– Gã vẫn chịu dưới quyền điều khiển của nữ nhi.

Người áo xanh quát lên:

– Nếu tâm thần gã còn chịu dưới quyền điều khiển của con thì bảo gã lui về nguyên vị cho mau. Chúng ta chia thành hình thể tam giác để cự địch.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay bảo Thượng Quan Kỳ:

– Về nguyên vị cho mau!

Thượng Quan Kỳ quả nhiên là hoàn toàn chịu quyền điều khiển của Liên Tuyết Kiều nhảy về nguyên vị.

Người áo xanh nói:

– Thế công Kỳ Môn Cửu Cung trận nhất định mở đầu bằng cuộc xung kích nghiêng non dốc biển, thanh thế tuy rất kinh khủng. Nhưng nếu ung dung kháng địch thì vẫn có thể đối phó được. Bọn ta giữ nguyên phương vị, phát chưởng cứu ứng cho nhau.

Người áo xanh chưa dứt lời thì Kỳ Môn Cửu Cung trận bắt đầu phát động. Thoạt tiên một tiếng quát vang lên, ba cây trường mâu chia phương vị nhằm đâm vào ba người.

Người áo xanh vung chưởng ra quét, bắt buộc những ngọn trường mâu phải dàn ra rồi một quyền đánh tới trước ngực.

Người ra tay trước tiên đâm một đao không trúng lập tức tự động nhảy sang mé tả để tránh đòn phản kích.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên né sang bên tránh mũi giáo chưa kịp trả đũa thì đối phương đã lạng người sang một bên.

Thượng Quan Kỳ lại thi triển tuyệt kỹ, tay không đánh vào gươm giáo. Chàng vung tay trái lên để chống lại mũi giáo dài đâm tới.

Người cầm giáo tựa hồ không có ý định đâm trúng đối phương, chỉ phóng giáo ra rồi lập tức lạng người sang một bên.

Người thứ nhất vừa né tránh thì hai mũi giáo dài khác tiếp tục đâm tới.

Người áo xanh đột nhiên lớn tiếng gọi:

– Kiều nhi? Mau lùi đến mé bên trái ta.

Liên Tuyết Kiều vâng lời tránh khỏi hai mũi giáo đâm tới rồi nhảy sau đứng bên tả người áo xanh.

Ba người trước đứng theo thế tam giác, bây giờ đã biến thế, thành ra một mình Thượng Quan Kỳ phải chống cả ba mặt. Chàng trở ra bị địch bao vây.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn người áo xanh muốn nói lại thôi.

Người áo xanh cười nhạt nói:

– Dường như con quan tâm đến gã lắm.

Y vừa nói vừa phóng chưởng ra đánh chệch mũi giáo đi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ đang lúc cần người, mà bên ta chỉ có ba. Địch nhiều ta ít, tình thế rõ quá rồi. Thêm được một người tức là thêm phần thực lực cho mình. Nữ nhi sống hay chết tuy không có gì đáng tiếc, song phụ vương coi rẻ mình thế nào được?

Người áo xanh nói:

– Không cần! Võ công cùng thân pháp gã không vừa, huống chi gã biết nhiều tuyệt nghệ của vô số môn phái. Nếu chúng ta phóng chưởng kịp thời tiếp viện cho gã chống đỡ thì quyết nhiên cường địch không làm gì được.

Ngừng một lát người áo xanh lại nói tiếp:

– Hiện giờ Kỳ Môn Cửu Cung trận mới bắt đầu, lát nữa tất biến thành một cuộc tấn công mãnh liệt vô cùng, gươm đao phối hợp, uy thế rùng rợn. Gã tuy phải chống đối hải hùng, nhưng không có gì nguy hiểm. Bình sinh ta ít khi động thủ để giúp ai một cách chân thành, mà bữa nay phải đem toàn lực ra viện trợ cho gã.

Người áo xanh đang nói thì thế công Kỳ Môn Cửu Cung trận mở rộng, trường mâu nháy múa tới tấp, ánh sáng lập lòe lẫn với ánh đao loang loáng khác nào mây bay tuyết rụng.

Thượng Quan Kỳ giữ nguyên phương vị: chưởng phóng, chỉ quét, chân đá, quyền đánh tựa hồ như chớp nhoáng sao sa để chống với bao nhiêu gươm giáo phối hợp, tấn công rất mãnh liệt.

Người áo xanh quả nhiên đem toàn lực chống đỡ cho Thượng Quan Kỳ. Tay phải phóng chưởng liên tiếp, phát ra những luồng chưởng phong vù vù để ngăn trở những gươm giáo đánh tới, còn tay trái thì vung tả đánh hữu bảo hộ một bên Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều một mình chống mặt sau, tuy áp lực rất lớn nhưng chưa có ác chiến.

Nguyên Kỳ Môn Cửu Cung trận lấy thủ làm điều cốt yếu, sở dĩ có thể công lợi hại này là do Đường Toàn đặc biệt nghĩ ra. Lão để hai mươi bốn người giữ vững trận đồ, lấy ra hai mươi bốn người hợp lực tấn công. Hễ ai đâm không trúng cũng lập tức quay về bản vị để thay thế cho người khác ra công kích. Lối đánh luân phiên này khiến cho toàn trận lúc nào cũng hoạt động mà người được luân lưu dưỡng sức. Nó còn có lợi là làm cho địch phải nhức tai rối mắt, không còn cách

nào nhìn rõ được những sự biến hóa ảo diệu của toàn trận.

Dù Đường Toàn là hạng thông minh tuyệt thế cũng không có cách nào điều động thế trận cho được tận thiện tận mỹ. Cái khuyết điểm lớn nhất của trận này là sự tấn công mãnh liệt tập trung cả vào một chỗ, không mở rộng ra đến toàn lực tấn công cả bốn mặt. Vì thế mà người áo xanh chiếm hết tiện nghi, một mình Thượng Quan Kỳ chính diện thụ địch, hứng lấy nguy hiểm. Người áo xanh nấp ở phía sau người chàng chỉ việc xuất chưởng không gặp nguy nan.

Âu Dương Thống quan sát một lúc, đột nhiên vung hai tay lên phóng chưởng ra. Thế công trận Kỳ môn Cửu Cung đột nhiên chuyển hướng gươm giáo lại tới tập nhắm người áo xanh mà đánh. Thượng Quan Kỳ sau khi trải qua một lúc kịch chiến người đã mệt nhoài, mà bên địch vẫn còn tiến công. Chàng không thể dừng tay được.

Người áo xanh mấy lần dùng thế thường để di động người chàng, nhưng chàng vẫn đứng yên phương vị.

Trận thế đã biến đổi, người áo xanh bắt buộc phải trực tiếp đương đầu những cuộc tấn công.

Liên Tuyết Kiều bỗng quát lên một tiếng, đem toàn lực xông lại phía trước người áo xanh. Một mũi trường mâu đâm lại nhằm đúng giữa ngực Liên Tuyết Kiều.

Người áo xanh ở trong hoàn cảnh nguy ngập này, dường như động mỗi từ tâm, lớn tiếng quát lên:

– Kiều nhi! Con phải cẩn thận!

Y nghiêng người đi một cái đưa tay phải ra nhanh như chớp nắm được mũi trường mâu đâm tới, kéo mạnh một cái.

Gã đại hán cầm cây mâu này đáng lẽ đâm xong rồi né sang bên, song cây trường mâu trong tay gã bị người áo xanh nắm được giật mạnh người chúi về đằng trước.

Một người đã bị kiềm chế khiến cho toàn trận bị vướng víu, thành ra thế công đang mãnh liệt do đó mà bị chậm lại.

Liên Tuyết Kiều đánh xéo ra một chưởng vào bả vai đại hán cầm cây trường mâu. Gã kêu rú lên một tiếng rồi xiêu sang một bên.

Bỗng thấy ánh sáng lóe lên, một lưỡi đao đưa ngang ra để đỡ cho gã khỏi té nhào.

Người áo xanh vừa vung tay lên một cái đã cướp ngay được cây trường mâu. Nhưng vì thế mà chậm lại một giây. Bốn mũi trường mâu khác lại phóng tới, bắt buộc Liên Tuyết Kiều cùng người áo xanh phải bỏ cơ hội đánh cho gã đại hán kia bị thương.

Trận Kỳ môn Cửu Cung khôi phục lại được tình thế công mãnh liệt và những

thế biến chuyển mỗi lúc một giúp cho trận đồ được thêm thuận thực. Có lúc cả đao lẫn mâu cùng đánh tới, mâu dài đao ngắn hỗ trợ cho nhau. Có lúc đồng thời bốn cây mâu đánh vào mỗi cây một chỗ. Rồi những ánh đao liên tiếp chụp xuống. Trận thế lúc này không còn trở trở bất biến như trước nữa.

Một việc đã hiển nhiên là Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang phen này mới thí nghiệm lần đầu bày trận Kỳ môn Cửu Cung để đối địch. Cuộc ác chiến kéo dài đã đến một giờ, sự biến hóa của trận Kỳ môn Cửu Cung càng đánh càng kỳ diệu. Cuộc xung kích đã thành liên tục không dứt đoạn và đã đánh vào cả cạnh sườn với những thế công kỳ ảo.

Liên Tuyết Kiều tuy được người áo xanh giúp đỡ chống địch, song nàng cầm cự đã lâu không được giây nào nghỉ xả hơi. Nàng mệt nhoài, mồ hôi ra như tắm, thở lên hồng hộc.

Thượng Quan Kỳ cử động cũng đã kém phần linh diệu. Thế chưởng biến hóa dần dần chậm lại. Trong bộ ba, chỉ còn người áo xanh có tài bách chiến.

Thượng Quan Kỳ tỏ vẻ nhọc mệt còn Liên Tuyết Kiều thì đã đến lúc kiệt lực. Bên Tứ Thập Bát Kiệt, thế trận Kỳ môn Cửu Cung công kích mãnh liệt chẳng kém gì lúc ban đầu vì lẽ luân lưu ứng chiến mà giữ được nội lực liên miên bất tuyệt.

Tình thế cuộc chiến đấu đã rõ rệt. Nếu còn kéo dài thì Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nếu không kiệt lực mà chết thì cũng bị đối phương đâm trúng.

Nhưng lạ ở chỗ Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang đều không có dụng ý đánh bị thương Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều. Có lúc đao thương phóng gần đến nơi rồi tự động thu hồi.

Cuộc ác đấu kéo dài thêm một thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì Liên Tuyết Kiều không còn chống đỡ được nữa, tám thân mềm mại loạng choạng rồi ngồi phệt xuống đất.

Người áo xanh trước vẫn nấp sau lưng Liên Tuyết kiều để phát chưởng, giờ nàng ngồi xuống đất, bao nhiêu mũi trường mâu, lợi đao tập trung đâm thẳng vào người y.

Người áo xanh chính diện phải đối phó với cường địch. Y vận động thân oai song chưởng đồng thời phát chiêu. Chưởng phong véo véo như rít lên. Người áo xanh nội lực ghê hồn, phóng chưởng liên hồi, chưởng lực mỗi lúc một thêm mãnh liệt khiến cho Tứ Thập Bát Kiệt không tới gần được, phải ở ngoài xa chừng mười thước.

Bất thành linh một tiếng quát to:

– Dừng tay!

Thế công trận Kỳ môn Cửu Cung lập tức dừng lại.

Người áo xanh quay đầu nhìn ra thì thấy một người mặc áo lam tay cầm cây quạt, chính là Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn đang thủng thỉnh bước tới.

Đường Toàn đi còn cách chừng bảy bước thì dừng lại chắp tay thi lễ nói:

– Vương gia!

Người áo xanh đưa mắt nhìn Đường Toàn rồi ngoảnh mặt nhìn ra bên trời, lạnh lùng hỏi:

– Người nghĩ rằng cái trận Kỳ môn Cửu Cung con con này vậy hãm được ta chăng?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Tuy trận này không vậy hãm được Vương gia...

Ngừng một lát lão đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều rồi nói tiếp:

– Nhưng nếu các hạ nghĩ rằng cả hai người tùy tùng kia cũng thoát nổi, thì tôi e rằng không phải là chuyện dễ.

Người áo xanh nói:

– Dù chúng không còn đủ sức đánh nữa, nhưng dưới bàn tay hộ vệ của ta mà các người muốn đánh bị thương chúng, ta cũng e rằng các người khó lòng như nguyện. Chẳng tin thì các người hãy thử coi.

Y bản tính ương ngạnh, dù ở vào tình thế hiểm nghèo, vẫn không tỏ ra khiếp nhược.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Trước hết tiểu đệ xin có lời cáo lỗi với sư huynh.

Nên biết rằng lúc Đường Toàn xưng hô người áo xanh bằng Vương gia thì ngoài tính cách trào phúng còn có nghĩa cắt đứt tình huynh đệ.

Người áo xanh mắt vẫn đăm đăm nhìn ra phương trời, đột nhiên quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Cục diện hôm nay người đã nắm chắc phần thắng chưa?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ không bao giờ có ý tưởng chủ quan như vậy, có điều đôi ta đem trí mưu ra để tranh thắng mà không có một người chết thì không còn cách nào xác định ai thắng ai bại.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Chỉ trong một thời gian chưa ăn xong bữa cơm thì những tay tiếp viện cho ta sẽ đến nơi.

Rồi y nổi lên một tràng cười lớn, nói tiếp:

– Lúc đó sẽ biến thành một cuộc ác đấu bằng thực lực. Nếu những tinh tú Cùng Gia Bang không bị rã rời thì những tay cao thủ dưới trướng ta cũng bị tan tành.

Đường Toàn khê phe phẩy cây quạt, lơ đãng nói:

– Giả tử Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang có bị chết hết cũng đối được cảnh gió lặng sóng yên trên chốn giang hồ mấy chục năm. Vậy thì thiệt mấy chục người để cứu cho hàng ngàn nhân mạng, cái chết đó phỏng có chi là đáng tiếc?

Người áo xanh mắt lộ sát khí, nói:

– Người đã được nghe tiếng Thập bộ nhiếp hồn chưởng lợi hại thế nào chưa?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ tuy không hiểu võ học, song đã được nghe ân sư đề cập tới môn võ này.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Người đã nghe qua là được rồi. Nên nhớ rằng hiện giờ người chỉ đứng cách ta có bảy bước thôi nhé.

Đường Toàn nói:

– Chung quanh tiểu đệ đâu có người hộ vệ, dù sư huynh có phát chưởng chưa chắc đã đánh tiểu đệ bị thương được.

Người áo xanh từ từ giơ tay phải lên chưa kịp phóng chưởng thì đột nhiên bóng người lay động, hai gã đại hán tay cầm đơn đao, đột nhiên chạy ra đứng chắn trước mặt Đường Toàn.

Người áo xanh lại từ từ hạ tay xuống rồi nhanh như chớp nắm lấy Liên Tuyết Kiều giơ người nàng lên, võ rất mau vào huyết mệnh môn sau lưng nàng.

Chưởng này tựa hồ có mãnh lực kích thích Liên Tuyết Kiều khiến cho tiềm lực trong người nàng trỗi dậy. Nàng run lên một cái rồi đứng phắt dậy, mất hết cả nhọc mệt.

Đường Toàn bỗng thở dài một tiếng nói:

– Dù sư huynh nhẫn tâm kích thích Ngũ Âm tâm huyết của cô ta, thúc đẩy cả đến tiềm lực cầu cho sinh mệnh cô, tiểu đệ vẫn e rằng cô không ra thoát Kỳ Môn Cửu Cung trận.

Người áo xanh cười nhạt, xoay tay lại võ vào sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Đột nhiên một luồng chưởng lực mãnh liệt sập tới hất chéo chưởng thế người áo xanh sang một bên.

Người áo xanh chú ý nhìn xem ai thì thấy Âu Dương Thống từ từ thu tay phải về. Rõ ràng luồng chưởng phong vừa rồi do ông phát ra không còn nghi ngờ gì nữa. Bên tai người áo xanh văng vẳng có tiếng Đường Toàn:

– Vương gia cẩn thận đấy! Kỳ Môn Cửu Cung trận đã phát động trở lại đó. Phen này nếu không phân thắng bại, sinh tử, quyết không ngừng lại nữa.

Bất thành linh một tiếng hú rất dài từ đằng xa vọng lại cắt đứt câu nói của Đường Toàn.

Người áo xanh đột nhiên buông tiếng cười giòn, nói:

– Tay tiếp viện cho ta đã đến rồi. Chỉ lát nữa là cục diện sẽ biến chuyển bất ngờ.

Liên Tuyết Kiều bỗng quát lên một tiếng lạnh mình đi xông ra, giơ bàn tay thọc lên nắm lấy một mũi trường mâu.

Nguyên người áo xanh đã ngấm ngầm dùng phép truyền âm nhập mật chỉ thị cho Liên Tuyết Kiều hành động. Y thấy nàng vừa ra tay đã thành công liền lập tức xông ra.

Cửu cung trận đang linh hoạt dị thường, vô cùng biến hóa mà nhân một người bị kiềm chế toàn trận phải phụ ảnh hưởng, thế trận đang biến hóa mau lẹ phải trì hoãn lại.

Người áo xanh cử động thần tốc phóng chân trái ra đá bằng gã đại hán đứng bên tả đang cầm đao hộ vệ cho Đường Toàn, y lại vung tay trái lên đánh xuống bả vai đại hán mé hữu.

Y nhảy xổ lại gần, phóng chân vung tay, dường như phát động hai chiêu cùng một lúc khiến cho đại hán không kịp né tránh.

Chớp mắt người áo xanh đã đến sát Đường Toàn thò tay ra nắm lấy cổ tay trái ông. Những tay cao thủ Cùng Gia Bang từ bốn mặt chạy lại ứng cứu nhưng đã chậm mất rồi.

Người áo xanh cười ha hả nói:

– Người biết bao nhiêu mưu thần chước quỷ, phen này chắc không thoát nổi tay ta.

Đường Toàn tuy bị người áo xanh nắm chặt cổ tay, song tuyệt không lộ vẻ khiếp sợ nói:

– Nếu tiểu đệ không có ý định thí mạng thì đã không mạo hiểm đến đây.

Người áo xanh không cười nữa, lạnh lùng nói:

– Ta đã biết miệng lưỡi ngươi rồi. Đừng hòng ta động tâm nữa.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chỉ bóp mạnh một cái là tiểu đệ chết liền. Không hiểu tại sao mãi chưa ra tay!

Người áo xanh nói:

– Người tưởng ta không dám ư?

Rồi từ từ giơ tay trái lên.

Đường Toàn đột nhiên nổi lên một tràng cười, nhắc lại câu của người áo xanh trước:

– Con bọ ngựa bắt con ve sâu tưởng là đặc sách ngờ đâu có con sẻ đứng sau lưng. Sư huynh sẽ thấy nguy hiểm đến với mình.

Người áo xanh quay đầu nhìn ra quả thấy Âu Dương Thống nắm chắc một cây trường mâu chỉ còn cách huyết Mệnh Môn mình không đầy nửa thước. Nếu mình phóng chưởng đánh chết Đường Toàn tất Âu Dương Thống sẽ đâm mũi giáo vào huyết Mệnh Môn ở sau lưng mình.

Mệnh Môn là một tử huyết của con người. Dù hạng võ công cao đến đâu cũng không có cách nào luyện cho đao thương đâm không vào. Huống chi Âu Dương Thống nội lực kinh người cầm lăm lăm mũi mâu nhọn hoắt.

Người áo xanh khẽ bảo Đường Toàn:

– Người bảo thuộc hạ thu khí giới về. Nếu không chịu ta xử tử người lập tức.

Đường Toàn nói:

– Bất luận sư huynh muốn làm thế nào thì làm, tiểu đệ cũng xin thừa tiếp. Dù có phải chết cũng không từ chối.

Người áo xanh vừa đảo mắt nhìn chung quanh, tìm kế thoát thân, vừa ngậm vận kinh lực, nắm chặt lấy cổ tay trái Đường Toàn.

Bỗng thấy Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Cây trường mâu trong tay tại hạ chỉ đâm thêm một chút là lập tức trúng huyết mệnh môn các hạ đó.

Người áo xanh nói:

– Ta đây chỉ vận thêm chút kinh lực là bóp nát tay hấn ngay.

Hai bên tuy đều nói cứng mà rút cục chẳng ai dám động thủ trước.

Hai bên găm ghè nhau như vậy trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà. Trận Kỳ môn Cửu Cung nhân cơ hội ấy bắt đầu luân chuyển, bày thành thế bao vây rất nghiêm cẩn.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn nghiêng răng chịu đau, trong lòng không yên, ngấm ngấm thở dài rồi lớn tiếng gọi:

– Cồn Long Vương!

Người áo xanh một mặt nghĩ kế thoát thân, một mặt lưu tâm xem xét trận thế biến chuyển. Nhưng Đường Toàn là một tay kỳ tài, trận Cửu Cung sau một phen biến hóa đã khác trước nhiều. Người áo xanh lặng lẽ nhận xét hồi lâu mà vẫn chưa tìm được chỗ sơ hở và chưa nghĩ được kế phá trận. Y còn đương băn khoăn, bỗng nghe tiếng Âu Dương Thống gọi, liền ngoảnh đầu ra, mắt nhìn ông chăm chặp, nhưng lặng lẽ không nói gì.

Âu Dương Thống nói tiếp:

– Cục diện hôm nay, tình thế đã rõ ràng. Các hạ hiện bị hãm vào giữa trùng vây, đừng nói tại hạ chỉ khê đâm một giáo, các hạ chết ngay lập tức, dù cho đâm không chết nữa, thì các hạ cũng khó lòng ra khỏi trận Kỳ môn Cửu Cung này.

Người áo xanh cười lạt, ngắt lời:

– Lời giáo huấn của các hạ chẳng lọt tai tại hạ chút nào. Có điều chỉ xin các hạ nói toạc ra.

Âu Dương Thống nói:

– Phe các hạ ít người dĩ nhiên không địch nổi với số đông. Tại hạ trước nay không muốn động thủ ngay lần đầu với những người gây oán thù cùng tệt bang, yêu cầu các hạ buông tha ngay văn thừa Đường Toàn, bản bang sẽ buông tha cả ba vị.

Đường Toàn cản ngăn thì người áo xanh đã cướp lời:

– Được lắm! Tại hạ thả quân sư quý bang trước đây.

Nói xong quả nhiên buông Đường Toàn ra.

Âu Dương Thống không ngờ y vừa nói đã làm ngay, cũng đành vẫy tay hạ lệnh:

– Các người tránh đi, mở một đường cho họ ra.

Luật lệ Cùng Gia Bang trước nay rất nghiêm ngặt. Âu Dương Thống vừa ra lệnh, bọn thuộc hạ lập tức lùi ra.

Người áo xanh lùi lại hai bước, giơ tay ra nắm lấy Liên Tuyết Kiều rồi rảo bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có đem gã này đi không?

Người áo xanh nói:

– Hiện tại cường địch hãy còn dòm ngó, chờ cơ hội tiến đánh, không cần đưa gã đi.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Để gã lại đây há chẳng tăng thêm một phần thực lực cho bên địch.

Người áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thế thì con đưa gã đi.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay khê quát:

– Lại đây!

Thượng Quan Kỳ quả nhiên theo lời nàng tiến lại.

Đường Toàn duỗi tay ra túm túm cười nói với người áo xanh:

– Hôm nay cáo biệt, chưa biết bao giờ được gặp nhau. Tiểu đệ xin tiễn hành

ngay ở đây.

Người áo xanh hăng giọng lạnh lùng nói:

– Lần sau ngươi còn thấy mặt ta thì tất bị chết về tay ta liền.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ chỉ sợ sự thật sẽ khác với tâm nguyện của sư huynh.

Người áo xanh ngửa mặt lên, cả cười nói:

– Đáng tiếc cho ngươi phải một phen nhọc lòng vô ích.

Đường Toàn nói:

– Cùng sư huynh đồng môn trong mười năm trời, tiểu đệ mà không nghĩ đến tình nghĩa cũ, lánh mặt đi thì bữa nay sư huynh quyết không thoát khỏi tròng vây trận Kỳ môn Cửu Cung này.

Người áo xanh ngửa mặt lên trời nhìn làn mây trắng lơ lửng, nói:

– Ta nghĩ rằng thế lớn trên cõi giang hồ ba năm sau đây sẽ biến đổi hẳn. Khi ấy hầu hết các tay đầu não những môn phái lớn đã chết cả rồi. Hai phe cũ mới không còn liên tiếp với nhau, tự nhiên thành cuộc biến đổi lớn. Những bậc anh hùng cũ sẽ bị đào thải thay thế bằng một lớp người mới, trên hợp lẽ trời, dưới thuận nhân tình.

Đường Toàn cười nhạt nói:

– Có điều tiểu đệ đứng ra cản trở khiến cho mưu lược của sư huynh không được như nguyện.

Người áo xanh nói:

– Đúng rồi! Ngươi tốn bao tâm huyết hơn mười năm trời hẳn đã bố trí được nhiều biện pháp để ngăn trở ta.

Đường Toàn nói:

– Vương gia liệu việc như thần, quá đoán không sai chút nào. Ngay trận Kỳ môn Cửu Cung này cũng chỉ là một trong những biện pháp mà tiểu đệ dự tính để đối phó với Vương gia.

Người áo xanh đột nhiên cả cười nói:

– Dù ngươi có thủ đoạn lệch đất nghiêng trời, cũng không thể vãn hồi kiếp sống cho mọi người. Ta chỉ hạ lệnh một cái là bao nhiêu nhân vật đầu não các môn phái lớn chỉ trong một đêm sẽ trúng độc chết hết.

Đường Toàn cười nhắc lại câu:

– Con bọ ngựa bắt con ve sâu tưởng là đấng sách, ngờ đâu có con sẻ đứng đằng sau. Dưới trướng Vương gia nào Tứ Hầu, nào tả, hữu thị vệ chắc đâu ai này cũng liều chết vì Vương gia.

Mấy câu này tựa hồ thức tỉnh tâm thần người áo xanh. Đôi luồng nhãn quang của y nhìn chăm chăm vào Đường Toàn. Y lạnh lùng nói:

– Nếu bọn họ có hạ thủ được, thì ta tin rằng người nhúng tay vào.

Đường Toàn nói:

– Một đấng thủ đoạn độc ác, một đấng lòng dạ từ bi để đối phó với những người đồng đạo trong võ lâm. Tiểu đệ không thể không bắt chước sư huynh dùng độc kế.

Người áo xanh gục đầu xuống nói:

– Biết thế này thì ta giết quách người mười năm trước tại Tiêu dao thảo lư trên Huỳnh sơn cho xong. Không ngờ vì chút lòng nhân từ mà để vạ lớn cho ngày nay.

Đường Toàn cười nói:

– Cơ hội sư huynh giết được tiểu đệ đã qua mất rồi. Tình nghĩa anh em đến đây là hết. Từ nay đôi ta đã thành thế nước lửa, không nhường nhịn nhau nữa. Cuộc sống chết thặng bại chỉ còn trông vào tài thao lược của mình. Xin sư huynh trân trọng bước tiến trình, miễn cho tiểu đệ khỏi đi tiễn chân.

Người áo xanh từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn cùng Âu Dương Thống một lần nữa rồi cười nhạt, trở gót cất bước ra đi.

Liên Tuyết Kiều theo sau người áo xanh, Thượng Quan Kỳ cũng ngớ ngẩn đi sau Liên Tuyết Kiều.

o O o